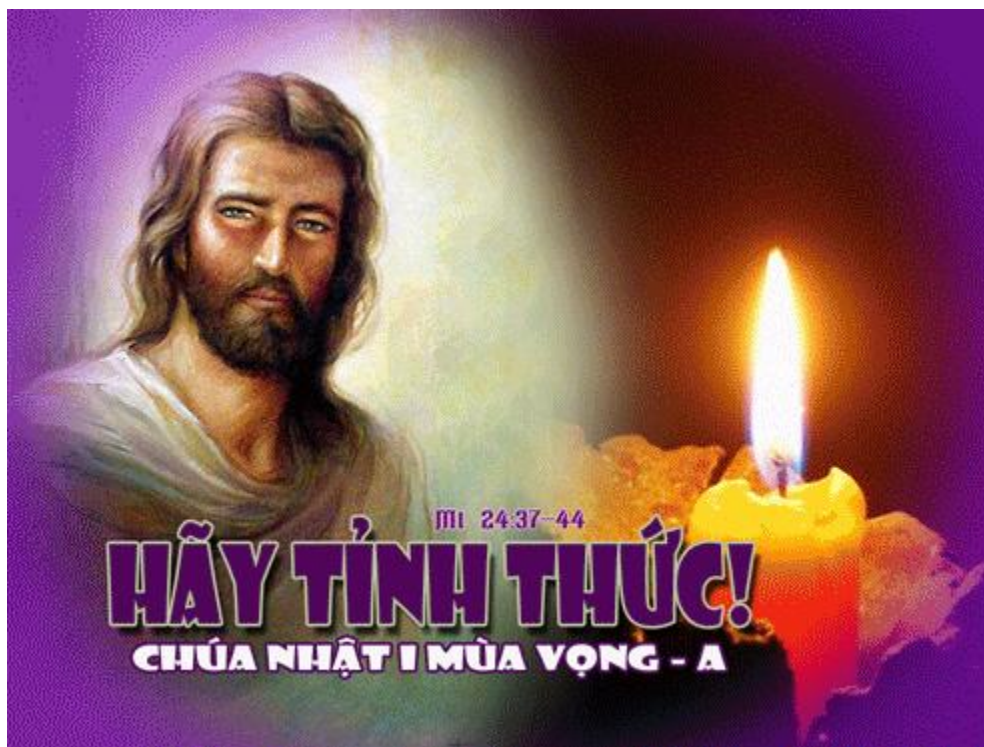

CHÚA NHẬT I-A MÙA VỌNG
Ngày 28 tháng 11 năm 2010
Mt 24:37-44

40giayloichua.net

Chia sẻ

Sẵn sàng đón Chúa

Hôm nay cung thánh đượm vẻ u buồn. Bàn thờ đậm bạc không hương hoa. Lễ phục mang màu tím. Màu tím của lặng lẽ hy sinh. Màu tím của âm thầm cầu nguyện. Màu tím của tha thiết đợi chờ. Màu tím ấy nhắc cho ta biết: **hôm nay ta đã bước vào mùa Vọng.**

Mùa Vọng là mùa đợi chờ. Đợi chờ Chúa đến cứu độ ta. Cuộc đời ta quá nhiều đau khổ, quá nhiều tội lỗi, quá nhiều bế tắc. Chỉ có Chúa mới có thể thay đổi đời ta, giải thoát ta khỏi ách nô lệ tội lỗi, đưa ta vào tình trạng thánh thiện của con cái Chúa.

Như thế mùa Vọng cũng là mùa hy vọng. Đợi chờ chính là hy vọng. Như thế trong màu tím buồn chờ đợi đã thấy thấp thoáng màu xanh hy vọng vui tươi. Nhưng làm sao để màu tím biến thành màu xanh? Làm sao nắm bắt được niềm hy vọng? Làm sao gặp được Chúa khi Người ngự đến? Lời Chúa sẽ hướng dẫn ta sống tinh thần mùa Vọng này.

Trong tuần thứ nhất mùa Vọng, Chúa Giêsu khuyên ta noi gương tổ phụ No-e. Tổ phụ No-e đã được cứu thoát khỏi nạn hồng thủy nhờ thái độ sống tích cực trước lời hứa của Chúa. Thái độ tích cực đó gồm hai điểm hồ tương.

1) Chiếu ánh sáng hy vọng tương lai vào cuộc đời tối tăm hiện tại

Người ta sống nhờ hy vọng. Không có hy vọng, không ai sống nổi ở đời. Cuộc đời phù du mau qua. Cuộc đời tràn ngập đau khổ. Cuộc đời quá nhiều thử thách. Nhờ hy vọng con người mới có thể tiếp tục sống, làm việc, thăng tiến.

- Chính vì hy vọng một mùa gặt bội thu mà người nông dân không ngại dầm sương dãi nắng, thức khuya dậy sớm, cày cù cày bừa, gieo vãi và vun tưới.
- Chính vì hy vọng đậu đạt mà học sinh, sinh viên không ngại vất vả, ăn uống đơn sơ, giảm bớt vui chơi, đêm đêm chong đèn đọc sách.

- Chính niềm hy vọng được cứu thoát đã giúp tổ phụ No-e có đủ can đảm và kiên nhẫn, đầu tư thời giờ và công sức để đóng một con tàu lớn như thế. Niềm hy vọng được nuôi dưỡng bằng lời hứa của Chúa. Tin tưởng vững vàng vào Lời Chúa, tổ phụ No-e sống tràn đầy niềm hy vọng vào tương lai. Niềm hy vọng đó giúp Ngài vượt qua những khó khăn hiện tại.

2) Sống tích cực giây phút hiện tại để chuẩn bị cho tương lai.

Niềm hy vọng vào tương lai giúp ta thêm can đảm. Nhưng nó không cho phép ta thoát khỏi cuộc sống hiện tại. Niềm hy vọng tách rời khỏi thực tế sẽ trở thành ảo vọng. Vì thế muốn đạt tới niềm hy vọng tương lai, ta phải tích cực sống phút giây hiện tại. Phải tích cực làm việc cho tương lai.

Người học trò muốn có tương lai tươi sáng không thể chỉ ngồi đó chờ đợi, nhưng phải ngày đêm chăm lo học hành. Người nông phu muốn có mùa gặt bội thu không thể khoán trắng công việc đồng áng cho trời đất. Nhưng phải cần cù chăm chỉ dầm mưa dãi nắng. Tổ phụ No-e không ngồi khoanh tay chờ Chúa đến cứu, nhưng đã bắt tay vào việc. Ngài làm việc cật lực, bất chấp những lời dèm pha, dị nghị của những người chung quanh.

Tục ngữ Pháp có câu: Hãy tự giúp mình, rồi Trời sẽ giúp. Tổ phụ No-e đã thực hiện đúng như thế. Ngài đã dồn hết công sức vào việc chuẩn bị tương lai. Và Chúa đã cứu Ngài như lời đã hứa.

Đời sống ta là một mùa Vọng kéo dài. Mùa Vọng trần gian muốn phủ ta trong màu tím buồn của những gian nan thử thách, những thất bại, những chán nản, lo âu, nghi ngờ, mệt mỏi. Ta hãy noi gương tổ phụ No-e, tin tưởng vững chắc vào lời Chúa hứa. Lời Chúa sẽ chiếu ánh sáng hy vọng tương lai vào những tăm tối u buồn hiện tại. Như tổ phụ No-e, ta không ngồi khoanh tay chờ đợi, nhưng tích cực làm việc bổn phận trong hiện tại. Làm mọi việc thường ngày với lòng tin tưởng vững chắc. Làm những việc nhỏ mọn với tình mến Chúa yêu người tha thiết. Đó chính là cách ta sẵn sàng chờ đón Chúa đến. Đó chính là ta tỉnh thức không bị lỡ cơ hội khi Chúa đến.

Lạy Chúa Giêsu, xin hãy đến. Amen.

GỢI Ý SUY NIỆM

- 1) Có nhiều người chỉ quan tâm tới đời sau mà không chịu làm việc hiện tại. Có nhiều người lại chỉ lo làm ăn sinh sống mà không nghĩ đến đời sau. Bạn nghĩ sao về hai thái độ đó?

- 2) Ta phải sống thế nào để chu toàn nhiệm vụ hiện tại với bản thân, với gia đình mà không quên Chúa, không quên phần linh hồn của mình?
- 3) Tuần này, bạn sẽ làm gì để chuẩn bị đón Chúa đến?

ĐTGM Giuse Ngô Quang Kiệt

----- o o o O o o o -----

NGÕ HẸP

tác giả: Lm. Giuse Trần Việt Hùng

Chúa Giêsu nói: Tôi là cửa. Ai qua tôi mà vào thì sẽ được cứu.

Người ấy sẽ ra vào và gặp được đồng cỏ (Gioan 10:9).

Truyện kể rằng ông kia trong một giấc mơ nhìn thấy con trai của ông đang bước dọc theo con đường. Chú bé chạy nhảy, chơi đùa và giỡn cợt dọc theo đường lộ. Cậu ta không quan tâm gì đến thế giới chung quanh. Bất thành linh như không ngờ trước, chú bé rẽ vào một ngõ hẹp tối tăm phía bên trái và tiếp tục đi xa khỏi trục lộ. Chú bé quay về phía cha nó và nói: Cha không bao giờ chỉ cho con, con đường chính thật để đi. Người cha tỉnh giấc với sự bức xúc trong lòng và chỉ có vài giây trước khi ông nhận ra đó chỉ là giấc mơ. Tuy nhiên, điều này đã ảnh hưởng sâu đậm trong tâm trí ông. Chỉ đúng đường cho con cái bước đi đã trở nên việc ưu tiên hàng đầu của ông.

1. Cảnh Thiên Nhiên

Người xưa sinh sống trong cảnh thiên nhiên một cách tự do. Có trời làm nhà và có đất làm giường. Người tiền cổ sống rất đơn sơ và họ không bận tâm về của cải riêng tư. Người ta làm việc ở đó, ăn ở đó rồi ngủ ở đó. Mọi người hòa đồng sống chung với nhau. Một vài nét cổ xưa còn lưu lại cho tới ngày nay nơi các bộ lạc sống trong những khu rừng già. Dân bộ lạc có một cuộc sống rất tự nhiên, không bị giới hạn bởi những bức tường, cổng, ngõ hay cửa ra vào. Đại gia đình sống chung với nhau, cùng ăn,

cùng uống và cùng ngủ nghỉ trong một chòi. Họ không muốn bị ràng buộc trong một khung đóng sẵn. Đây cũng là một cách sống tự nhiên hòa mình cùng với thiên nhiên an vui tự tại.

Trong Kinh Thánh đã nói nhiều về việc sử dụng cửa và ngõ vào. Từ xa xưa người ta đã biết làm cửa để ra vào và bảo vệ an toàn cuộc sống. Khi ông Noê chuẩn bị đóng tàu trước trận đại hồng thủy, Chúa đã dậy ông: Người sẽ làm một cái mui che tàu, và đặt mui cách phía trên tàu nửa thước. Cửa tàu, người sẽ đặt ở bên hông; người sẽ làm tầng dưới, tầng giữa rồi tầng trên (Stk 6:16). Cửa tàu được mở ra để đón nhận tất cả từng cặp mọi loài súc vật đi vào. Những cặp con vật vào tàu sẽ được cứu khỏi đại hoạn. Và ông Jacob thì được thị kiến trong giấc mộng là các thiên thần lên xuống từ trời cao. Ông đã nhìn thấy cửa trời. Giacob phát sợ và nói: "Nơi này đáng sợ thay! Đây là nhà của Thiên Chúa, là cửa trời, chứ không phải là gì khác." (Stk 28:17). Còn ông Job là người có lòng nhân ái, ông đón tiếp những khách lạ đến nhà ông. Ông đã mở cửa đón chào. Người xa lạ không phải nghỉ đêm ở ngoài, tôi đã mở cửa đón mời lữ khách (Job 31:32).

2. Ngõ Vào

Ngõ vào hoàn thiện là đường dẫn lối chúng ta bước vào cuộc sống an vui và hạnh phúc. Hằng ngày chúng ta phải bước ra, bước vào biết bao nhiêu cổng ngõ. Chúng ta bước ra cửa này rồi lại vào cửa kia. Mỗi cửa đều có cánh cửa để đóng và mở. Ngõ vào có ngõ hẹp, ngõ rộng. Cổng chào thì có cổng lớn, cổng nhỏ. Lối đi thì có lối vào, lối ra. Đường tới thì có đường lên, đường xuống. Đường hẹp là lối dẫn đưa đến nguồn sống. Cứ quan sát cuộc sống hằng ngày, mỗi ngày chúng ta ra vào rất nhiều cửa. Muốn vào bất cứ nơi đâu chúng ta phải qua cổng hoặc qua cửa. Đặc biệt những nơi trọng yếu của quốc gia, cổng cửa thường là hẹp và được kiểm soát rất chặt chẽ. Muốn vào một nước hay một quốc gia nào chúng ta phải đi qua cửa khẩu. Tuy rằng nước rộng bao la, dân số đông đúc nhưng ai cũng phải qua cửa mới vào được. Muốn vào cửa, mỗi người phải được kiểm soát kỹ càng từ danh tánh, tên tuổi, quốc tịch và những lý lịch cá nhân, nên ai muốn nhập cư phải có thẻ căn cước, chứng minh nhân dân hay thẻ hộ chiếu. Để giữ an toàn xã hội, con người đã lập ra nhiều loại cổng để giới hạn sự chọn lọc, để dễ kiểm soát và giữ an toàn. Tiên tri Gierêmia diễn tả cả mấy ngàn năm trước: Đức Chúa phán với tôi thế này: "Người hãy đi túc trực ở Cổng Lớn, nơi các vua Giuđa vẫn ra vào; rồi sau đó, tại các cổng thành Giêrusalem (Gier 17:19).

3. Cổng Thành

Những dịp đại hội hay đại lễ, người ta thường thiết kế cổng chào để đón khách. Chúng ta cũng thường dựng cổng để đón chào cô dâu chú rể ngày thành hôn. Cổng Tân Hôn hay cổng Vu Quy, chúng ta biết cổng thuộc nhà trai hay nhà gái. Mọi người được mời sẽ đi qua cổng mà vào dự tiệc cưới. Thường thì cổng cửa nào cũng có then cài hay có chìa khóa để mở. Có nghĩa là cửa là

sự giới hạn. Các tiểu quốc ngày xưa cũng thường xây cổng và có tường bao quanh. Dân Do-thái ngày xưa khi đã an cư lạc nghiệp, họ đã tổ chức thành xã hội có tôn ti trật tự. Vua chúa cho xây tường thành bao quanh và có cổng thông ra ngoài. Trong khi quân đội đang chiến đấu, Vua Đavít đứng trên cổng thành chờ tin. Vua đứng lên và ra ngồi ở cửa thành. Người ta báo cho toàn thể quân binh rằng: "Kìa đức vua đang ngồi ở cửa thành", và toàn thể quân binh đến trước mặt vua (2Sam 19:9). Dân cư sống trong thành và sáng sớm mở cổng để mọi người đi làm việc, chiều tối đúng giờ, cổng thành sẽ đóng lại. Người lạ mặt không thể xâm nhập.

Ngày xưa nước Trung Hoa đã cho xây Vạn Lý Tường Thành để bảo vệ quê hương khỏi nạn xâm lăng. Tường thành xây quanh đỉnh núi rất là kiên cố. Tường thành chia làm nhiều đoạn, mỗi đoạn tường có những cổng ra vào và có lính canh phòng. Họ nghĩ rằng đất nước sẽ không còn nạn chiến tranh xâm lược. Chúng ta biết Vạn Lý Tường Thành là một trong những kỳ quan thế giới. Sau khi xây xong tường thành, dân chúng nghĩ ngơi an toàn và nghĩ rằng chẳng ai có thể xâm lược. Nhưng họ đâu có ngờ rằng quân thù chỉ việc hồi lộ cho một trong các người giữ cổng thành. Cổng sẽ được mở và quân thù sẽ đột nhập một cách dễ dàng. Đây cũng là bài học quan trọng cho tất cả những ai có trách nhiệm giữ cửa ra vào. Hãy luôn tỉnh thức canh giữ từ cửa khẩu cho đến cửa nhà.

4. Cửa Ra Vào

Nơi tôi đang phục vụ, lối đi từ nhà xứ vào nhà thờ được nối thông với nhau. Tôi đi qua, đi lại hằng ngày nhưng tôi chẳng để ý là phải qua mấy cửa từ nhà xứ sang nhà thờ. Một hôm, tôi có cha bạn đến thăm, bạn đi từ nhà xứ qua các cửa vào phòng thánh để chuẩn bị dâng lễ, bạn tôi nói rằng phải đi qua bảy cửa mới vào được phòng áo. Đúng thế, qua bảy cửa mới vào tới được nhà Chúa. Nếu bạn không có chìa khóa thì chịu thôi. Mỗi cửa có những then cài hay chìa khóa riêng. Phải đi qua cửa này mới tới cửa kia. Muốn vào nhà Chúa, chúng ta cũng cần bước qua từng cửa. Mỗi cửa như những bậc thang dẫn chúng ta đi lên cao hơn. Mỗi cửa như là những nhân đức chúng ta phải tập tành hằng ngày. Muốn vào cửa Nước Trời, chúng ta cũng phải nên tốt và kiện toàn hơn mỗi ngày.

Ở vùng Bronx, tại tiểu bang Nữ Ước có một Nghĩa Trang mang tên là Cổng Trời. Tại vùng Bronx, nơi tôi đang phục vụ có nhiều nhà thương, một trong những nhà thương có tên là Nhà Thương Đức Mẹ Thương Xót (Our Lady of Mercy), có Nhà Hấp Hối Calvê (Calvariô) và Nghĩa Trang Cổng Trời (Gate of Heaven). Trong niềm tin vào Thiên Chúa, khi bệnh nhân phải vào nhà thương thì cây trồng lòng thương xót của Đức Mẹ Maria, những ngày cuối đời trên giường bệnh được chia phần đau khổ với Chúa Kitô trên đồi Calvê và khi qua đời thì được chôn cất nơi cổng thiên đàng. Một hành trình đưa dẫn chúng ta vào con đường hoàn thiện. Nơi nghĩa trang Cổng Thiên Đàng ở trần gian là chỗ chôn cất xác chết vật hèn. Không phải mọi người được

chôn cất trong nghĩa trang Cổng Trời là được lên trời cả dẫu. Chúng ta những kẻ đang lữ hành trần thế, cần dâng lời khẩn nguyện lên Thiên Chúa, cầu xin cho họ sớm được hưởng nhan thánh Chúa nơi quê thật là Nước Thiên Đàng.

5. Mở Rộng Cửa

Tôi nhớ khi Giáo Hội đón mừng Năm Thánh 2000, Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô Đệ Nhị đã chọn tiêu đề: Hãy mở rộng cửa đón Chúa Kitô. Cửa đây là cửa tâm hồn. Chúa đến nhưng chúng ta có dám mở cửa đón Chúa hay không? Họa sĩ Holman Hunt vẽ bức tranh Chúa Giêsu đang đứng gõ cửa một ngôi nhà nhỏ. Ông mời bạn bè đến góp ý xem có gì sai sót. Thấy bức họa, các bạn trầm trồ khen ngợi và không tìm thấy có gì sai. Ông Hunt cứ thúc dục các bạn xem kỹ lại. Cuối cùng, một họa sĩ còn rất trẻ lên tiếng: Thừa họa sĩ, tôi thấy có một sai lỗi trên bức tranh họa. Ông đã quên không vẽ tay nắm hay ổ khóa nơi cửa. Ông Hunt đáp: Này bạn, khi Đức Chúa Giêsu gõ cửa nhà bạn, thì cửa phải mở từ bên trong.

Vì cửa không có nắm để mở từ bên ngoài, người ta chỉ có thể mở cửa từ bên trong. Một hình ảnh làm đánh động tâm hồn. Đó là hình ảnh Chúa đang đứng đợi chờ trước cửa nhà chúng ta. Chúa đứng đó đợi chờ chúng ta mở cửa đón Ngài vào. Chúa đã gõ cửa tâm hồn của chúng ta rất nhiều lần. Mỗi tuần khi chúng ta đi tham dự thánh lễ và mỗi khi chúng ta tụ họp cầu nguyện, Chúa gõ cửa lòng của chúng ta nhưng nhiều khi chúng ta mãi lo công ăn việc làm và bận bịu cuộc sống, chúng ta không lắng nghe được tiếng Chúa gõ cửa. Chúng ta cần sự bình tâm trong tâm hồn để đón chào Chúa. Này đây Ta đứng trước cửa và gõ. Ai nghe tiếng Ta và mở cửa, thì Ta sẽ vào nhà người ấy, sẽ dùng bữa với người ấy, và người ấy sẽ dùng bữa với Ta (Kh 3:20). Chúng ta đừng để Chúa phải đứng bên ngoài cửa chờ đợi trong cô đơn. Hãy mở cửa ra!

6. Cửa Hẹp

Chúa Giêsu nói: Tôi là cửa. Ai qua tôi mà vào thì sẽ được cứu. Người ấy sẽ ra vào và gặp được đồng cỏ (Gioan 10:9). Chính Chúa Giêsu là cửa chuồng chiên và là Chủ chiên. Còn ai đi qua cửa mà vào, người ấy là mục tử (Gioan 10:2). Cửa chuồng chiên là hình ảnh rất quen thuộc đối với những người sống ở miền Trung Đông. Thường các người chăn chiên nằm ngủ ngay lối ra vào của chuồng chiên. Người chăn chiên chính là cửa. Con chiên muốn đi ra ngoài phải đi qua cửa và bước qua người chăn chiên. Chúa Giêsu ví Ngài như cửa. Vậy, Đức Giê-su lại nói: "Thật, tôi bảo thật các ông: Tôi là cửa cho chiên ra vào (Gioan 10:7). Qua bí tích Rửa Tội, chúng ta được tháp nhập vào thân thể mầu nhiệm của Chúa. Chúa Giêsu là đầu và chúng ta là chi thể. Chúng ta sẽ hưởng nhờ nguồn suối ân sủng từ Chúa Giêsu là đầu và là Thiên Chúa. Thánh Gioan ghi lại: Thật, tôi bảo thật các ông: Ai không đi qua cửa mà vào ràn chiên, nhưng trèo qua lối khác mà vào, người ấy là kẻ trộm, kẻ cướp (Gioan 10:1).

Đến với Chúa, chúng ta phải đi qua cửa hẹp. Có nghĩa là chúng ta phải bỏ lại những vật linh kinh lôi thôi. Vào cửa hẹp là đi vào con đường hy sinh và từ bỏ. Con đường ít người đi, vì nó đòi hỏi một sự cố gắng kiên trì và quyết tâm. Chúa Giêsu bảo họ: "Hãy chiến đấu để qua được cửa hẹp mà vào, vì tôi nói cho anh em biết: có nhiều người sẽ tìm cách vào mà không thể được (Lc 13:24). Cửa hẹp là con đường giúp nên thánh. Con đường này có nhiều thánh giá khổ đau. Con đường hẹp dẫn chúng ta đi vào con đường trọn lành. Chúa Giêsu là cửa dẫn chúng ta vào nước hằng sống. Cửa hẹp thì ít người muốn vào. Muốn vào cửa hẹp chúng ta phải chấp nhận từ bỏ những quyền rũ của thế gian và những đòi hỏi thỏa mãn sai trái của xác thịt.

7. Cửa Rộng

Cửa rộng thênh thang dẫn chúng ta đến ngõ cụt. Chúng ta biết các trào lưu hưởng thụ của xã hội ngày nay đang dẫn con người đến chỗ vong thân. Trong xã hội nhiễm mùi thối tục, có nhiều người chủ trương một cuộc sống tự do thái quá. Tự do hưởng thụ qua cách sống thác loạn tình dục. Đạo đức luân lý bị gạt sang một bên để được tự do đồng tình luyến ái và tự do liên hệ tình dục nam nữ, miễn là đừng để có hậu quả. Những giá trị tinh thần dần bị loại bỏ để thế vào những quan niệm sai lầm về sự lựa chọn. Nhiều người chủ trương tự do lựa chọn giết người cách êm dịu, gọi là an tử. Chọn lựa hủy diệt bào thai trong cung lòng người mẹ. Các thai nhi vô tội đang bị tòa xử xé xác, phanh thây, tòng xẻo, dìm nước, cắt cổ, đập đầu... các bà mẹ có biết rằng khi từ chối sự sống của đứa con trong bụng là người mẹ đang đồng lõa với bác sĩ để hành hạ con cho đến chết. Con đường rộng rãi sẽ dẫn đến diệt vong.

Chúa mời gọi: Hãy qua cửa hẹp mà vào, vì cửa rộng và đường thênh thang thì đưa đến diệt vong, mà nhiều người lại đi qua đó (Mt 7:13). Có biết bao lần chúng ta đã đi lạc xa con đường dẫn đến sự sống. Nhiều người còn đang mãi mê đắm chìm trong thú vui trần thế. Họ nghĩ rằng đời còn dài và còn nhiều lạc thú cần hưởng. Người ta cứ việc làm giàu và ăn chơi thỏa mãn cuộc đời. Con đường thênh thang và xuôi chiều là con đường dễ dàng và thoải mái. Nhiều người chủ trương không cần phải cố gắng hay hy sinh gì cả và cứ sống tự nhiên theo bản năng đòi hỏi. Rất nhiều người đang chọn con đường rộng này và lôi kéo nhiều người cùng bước theo. Chúng ta hãy cẩn thận vì con đường dốc sẽ đưa chúng ta xuống vực thẳm.

8. Hãy Gõ Cửa

Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở ra cho (Mt 7:7). Chúa nói với chúng ta rằng cứ gõ thì sẽ mở cho. Đã biết bao lần chúng ta đã gõ và Chúa đã mở và ban ơn cho chúng ta. Ngược lại, bao lần Chúa gõ cửa lòng của chúng ta, mà chúng ta cứ ngoảnh mặt làm ngơ. Chúng ta có thể chu toàn những điều Chúa dạy và giáo hội truyền một cách tối thiểu. Thử hỏi chúng ta có thực hiện hơn những điều buộc phải thi hành không? Có khi nào chúng ta tự nguyện giúp đỡ, hy sinh thời giờ để

phục vụ hay góp phần sinh hoạt trong cộng đoàn và giáo xứ? Chúng ta có dám hy sinh khả năng và của cải để giúp đỡ tha nhân? Chúa quảng đại hơn lòng chúng ta mong ước. Nhiều khi chúng ta đã kể công với Chúa và muốn Chúa phải đền bù.

Có khi nào chúng ta chạy đến với Chúa xin trợ giúp mà Chúa chối từ chẳng nhận lời. Chúa nói cứ xin thì sẽ được, hãy gõ thì sẽ mở cho mà. Chúa Giêsu phán: Còn anh, khi cầu nguyện, hãy vào phòng, đóng cửa lại, và cầu nguyện cùng Cha của anh, Đấng hiện diện nơi kín đáo. Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh (Mt 6:6). Chúa sẽ ban cho ân huệ cho chúng ta theo cách của Chúa chứ không theo ý muốn của chúng ta. Cũng giống như cha mẹ dù có yêu thương con cái, cũng đâu phải đáp ứng mọi thứ mà con cái mong muốn. Các cha mẹ cần phân biệt điều nào thích hợp, điều nào không và điều nào tốt, điều nào xấu. Thiên Chúa là Cha nhân lành, Ngài thấu tỏ tâm tình của chúng ta. Điều quan trọng là chúng ta có mở rộng cửa tâm hồn để đón Chúa hay không. Hãy đón Chúa vào trong đời sống và trao cho Chúa chìa khóa linh hồn, để Chúa đổ tràn ơn phúc lành xuống tâm hồn chúng ta.

9. Cửa Trời

Muốn vào cửa Nước Trời, chúng ta cũng cần có giấy thông hành. Giấy thông hành để được vào hưởng hạnh phúc thiên đàng là đời sống bác ái yêu thương và tin yêu chia sẻ. Hành trang vào Nước Trời thật gọn nhẹ với chiếc áo trắng tinh tuyền và cành vạn tuế. Sách Khải Huyền nhắc rằng muốn vào chung hưởng hạnh phúc đời đời, chúng ta phải trở nên tinh tuyền như chiếc áo trắng. Phức thay những kẻ giặt sạch áo mình, để được quyền hưởng dùng cây Sự Sống và qua cửa mà vào Thành!(Kh 22:14). Mỗi người tự xét mình dưới ánh sáng tinh tuyền của Chúa, chúng ta sẽ nhận diện được con người thật của mình. Không ai có thể tự hào rằng cuộc sống của mình tinh tuyền và không vết nhơ. Hãy đến với Chúa Giêsu, Ngài chính là cửa của sự tha thứ. Ngài sẽ tẩy sạch chúng ta trong máu châu báu của Ngài.

Trong Sách Khải Huyền, thánh Gioan diễn tả Nước Trời như một thành thánh có các cửa ngõ. Thành có tường rộng và cao, với mười hai cửa do mười hai thiên thần canh giữ, và trên các cửa có ghi tên mười hai chi tộc con cái Ítraen (Kh 21:12). Nước trời là nước hằng sống và là nơi mà chúng ta hằng mong ước. Mục đích tối hậu cuộc sống của chúng ta trên trần gian là mong ước được ghi danh trên trời. Thánh Luca viết: Tuy nhiên, anh em chớ mừng vì quý thần phải khuất phục anh em, nhưng hãy mừng vì tên anh em đã được ghi trên trời."(Lc 10:20). Chúng ta biết không ai lên trời trừ Đấng từ trời xuống mặc khải cho chúng ta về nước trời. Chính Chúa Giêsu sau khi sống lại từ cõi chết, Ngài đã hứa với các môn đệ: Trong nhà Cha Thầy, có nhiều chỗ ở; nếu không, Thầy đã nói với anh em rồi, vì Thầy đi dọn chỗ cho anh em (Gioan 14:2).

Nói tóm lại, muốn vào bất cứ nơi đâu, chúng ta phải đi qua cửa. Để được chấp nhận vào cửa, mỗi người phải có đầy đủ điều kiện và giấy tờ chứng minh. Muốn vào Nước Trời, chúng ta phải đi qua cửa hẹp. Từng người một qua cửa mà vào. Chúng ta không thể dựa dẫm, đút lót, gian lận, vào chui hay nhờ vả ai khác. Mỗi người phải tự đứng trên chân của mình. Chúng ta không vào thiên đàng hàng loạt, nhưng mỗi người sẽ được xuất hiện soi dọi dưới ánh sáng tinh tuyền. Sự thật linh hồn của con người được trưng bày tỏ tường như dưới ánh sáng ban ngày. Chúng ta không thể lẫn trốn trước nhan Thiên Chúa. Nếu tâm hồn của chúng ta được thanh tẩy tinh sạch, Chúa là Cha Nhân Từ sẽ đón chúng ta vào nước Thiên Đàng.

Lm. Giuse Trần Việt Hùng

Bronx, New York USA